

Pomniki - żywe trupy

Tytuł wystawy "The Living Dead" (pol. żywe trupy) odnosi się do obiektów, a dokładnie do pomników stojących w przestrzeni publicznej, które w wyniku procesu zmian, manipulacji i wypierania ze zbiorowej pamięci niepożądanych wydarzeń, bohaterów czy symboli skazane zostały na wymazanie. Warto zauważyć, że etymologia słowa pomnik wywodzi się od słowa pomnieć, czyli pamiętać. Są one zatem wprzęgnięte w relacje pamięci. W takim sensie „żywe trupy” to obrazy zindoktrynowane i symbolizujące upadłe idee, skazane na wymarcie; nie dają się one jednak łatwo usunąć i powracają w nowej formie: albo jako posiadające zupełnie nowe znaczenia, pierwotnie dla nich nieprzewidziane, albo jako obrazy-szczątki, fizycznie okaleczone i uszkodzone.

Proces destrukcji często ma negatywny wydźwięk, jednak jednocześnie i paradoksalnie, jako fakt posiadający swoją wizualną reprezentację, ma związek z mimowolnym gestem twórczym, przez co staje się kreacją, stwarzaniem nowej konstrukcji. Autor prac ujmuje to w następujący sposób: „różne obrazy zestawione/skomponowane ze sobą, wchodząc we wzajemne systemy współzależności, stwarzają nową potencjalność odbioru” i określa typ takiej relacji posługując się biologiczną metaforą, jako sytuacją symbiotyczną. Gest likwidacji stwarza zatem nowe obrazy. Akt obrazoburstwa może znaleźć odbicie w niematerialnej dokumentacji świata mediów, przyjmujących rolę przekaznika współczesnego stylu życia, wywierających wpływ zarówno na człowieka, jak i na całokształt współczesnej kultury ludzkiej. Media stają się narzędziem marketingu politycznego, manipulowania odbiorcą, poprzez wykorzystywanie przekazu w celach politycznych lub propagandowych. Niekiedy destrukcja przybiera charakter performatywny, stając się środkiem komunikacji, prowadzenia dialogu emocji, znaczeń, prowokując polemikę, dzięki czemu staje się istotnym głosem w dyskusji o stanie i kondycji naszej wspólnoty.

Indywidualna wystawa prac "The Living Dead" jest pierwszą okazją, by odbiorcy w Łodzi mogli zapoznać się z twórczością Radka Szlęzaka z ostatnich lat. Ekspozycja obejmie zarówno najnowsze prace, jak i te wcześniejsze, które wpisują się w koncepcję całej prezentacji. Najnowsze cykle, pochodzące z 2019 roku to m.in. Zeitgeist, Powidoki historii, Totemy, Domnatio memoriae, A Specter is haunting the world, Życie wewnętrzne, Żarłoczne oko.

Radek Szlęzak w swoich pracach podejmuje głównie temat historycznej aktualizacji i dezaktualizacji obrazów, procesów politycznego kształtowania pamięci oraz walki o dominację w przestrzeni publicznej. Artyście bliska jest stylistyka filmów Davida Cronenberga, korzystającego ze środków wyrazu horroru cielesnego (najważniejsze jest zagrożenie pochodzące z wnętrza ludzkiego organizmu). Obrazy, które tworzy Radek Szlęzak, nie imitują rzeczywistości, to żywe obrazy – organizmy, które przybierają formę cielesnych i organicznych metafor, a eksponując ideowe, semantyczne, estetyczne i polityczne wymiary zyskują nowe znaczenia.

Adriana Michalska, fragmenty tekstu do folderu wystawy

Radek Szlęzak – urodzony w 1989 roku w Gliwicach. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie – dyplom w Pracowni Malarstwa prof. Andrzeja Bednarczyka (2015). Jest także stypendystą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Małopolskiej Fundacji Stypendialnej Sapere Auso (2015), a także finalistą licznych konkursów: 12. Konkursu Gepperta w Galerii BWA Awangarda we Wrocławiu (2016), „Nowy Obraz / Nowe Spojrzenie” Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu i Galerii BWA MOS w Gorzowie Wielkopolskim (2015), konkursu „Imaginary Landscapes II”

w Museum of Contemporary Art (MOCA) w Tajpej (Tajwan, 2014), Ogólnopolskiego Konkursu Malarstwa „Malarstwo Językiem Uniwersalnym” FRS Zielona Marchewka w Warszawie (2013/2014). Ma na swoim koncie również wystawy indywidualne: „oko-mózg-ręka” w ARTzona w Krakowie (2017) oraz „Anomalie” w Małopolskim Ogrodzie Sztuki w Krakowie (2016). Jest też uczestnikiem wystaw zbiorowych, m.in. „Nowa generacja polskiego i węgierskiego malarstwa” w galerii MODEM w Debreczynie (Węgry, 2017); „U Rodziny” w Galerii Władysława Hasiora w Zakopanem (2016); „Inspiracje. Przypadek i porządek. Wystawa dedykowana Witoldowi Lutosławskiemu w 100. Rocznicę Urodzin” w MSi TJ MANGGHA w Krakowie oraz Miejskiej Galerii Sztuki w Łodzi (2013); „Prod.Kon.Rod” – Sekcja Eksperymentalna Miesiąca Fotografii w Krakowie w Bunkrze Sztuki w Krakowie (2012).